

GUNNAR "SILJABLOO" NILSSON (1925-89)

Sagan om Gunnar "Siljabloo" Nilsson började på Notviken utanför Luleå. Han började sin långa karriär som musikanter med att lyssna på och inspireras av stenkakor med den store klarinetthjälten Artie Shaw. Sedan spenderade han en stor del av sina tonår på att sitta i vedboden och öva på sin postorderklarinet. En av de som spelade tillsammans med Gunnar under dessa år var en ung gänglig amatörgitarrist som hette Martin Ljung. 1944 lockade Stockholm och framför allt Nalen till sig den unge lovande musikanten, och inom kort hade han engagerats att spela med dragspelaren Lill-Arne Söderberg och hans orkester.

Under fyrtioalet utvecklade Gunnar Nilsson en helt unik sång- och spelstil som inte byggde på skolad elegans, utan snarare på entusiastisk ärlighet och innerlighet. Särskilt hans bebopinspirerade scatsång, en sorts improviserat onomatopoetiskt lustfyllt vokalsjungande väckte stor uppmärksamhet och förtjusning hos Nalens jazzbitna publik. Vid sidan av sitt spelande och sjungande på Nalen deltog han under åren 1947-51 i sånggruppen Flickery Flies – idag mest känd för sina medlemmar Brita Borg, Tosse Bark och Oscar Rundquist, samt för sina många samarbeten med Povel Ramel.

När 50-talet rullade igång började Gunnar Nilsson spela in grammofonskivor – vid den tiden var det fortfarande 78-varvare som gällde – och skivrepertoaren innefattade såväl jazzlåtar som schlagermusik. Smeknamnet "Siljabloo" kommer för övrigt från titeln på en låt som Gunnar Nilsson sjöng in till Carl-Henric Norins orkesters ackompanjemang. Det var en 78a inspelad i maj 1953 för skivbolaget Roulette, som kan beskrivas som en ren orgie i sprudlande och inlevelserik scatsång – komponerad av Norin och Nilsson. Skivan blev mycket populär och så hade Gunnar Nilsson från Notviken fått sitt smeknamn. Som kuriosa kan nämnas att Gunnar också sjöng in en av de första svenska rockinspelningarna när han till Carl-Henric Norins orkester sjöng in Bill Haleys "Crazy man crazy" i november 1953.

Under 50-talet samarbetade han med åtskilliga av Sveriges populära orkesterledare, t ex Arne Domnérus, Thore Ehrling, Kenneth Fagerlund, Malte Johnson m fl, men framgångarna började avta mot slutet av 50-talet. En orsak var att Siljabloos självförbrännande leverne ställde till det för honom, men en annan orsak var att jazzklimatet sjönk dramatiskt i slutet av 50-talet. Under största delen av 60-talet hade jazzen stora problem att nå en ny publik. Jazzen var inte längre ungdomens musik, eftersom rockmusiken och Elvis Presley, och senare popmusiken och the Beatles, hade till stor del konkurrerat ut jazzen från att ha varit den ledande ungdomsmusiken ända sedan det sena 20-talet i Sverige.

Gunnar "Siljabloo" Nilsson försvann under några år från rampljuset och försökte försörja sig som lottförsäljare. Han arbetade periodvis nattetid som kontorstädare och jobbade även på Kockums i Malmö. Så stötte han ihop med TV-personligheten Lasse Holmqvist som lanserade Siljabloo i sitt TV-program "Onsdagsträffen" 1968. Den framgången som Siljabloo fick uppleva där gjorde att hans karriär som jazzklarinetist och sångare åter tog fart. Han spelade in en rad populära LP-skivor mellan åren 1969-89. Han spelade tillsammans med mästermusiker som Lars Erstrand, Ove Lind, Bernt Rosengren, Lill-Arne Söderberg, Sture Nordin, Egil Johansen bland många andra. Efter sitt "andra genombrott" turnerade Siljabloo flitigt under resten av sitt liv. Han höll ett otroligt tempo som musiker och som människa och han avled under en tågresa mellan hemmet i Göteborg och en dambekant i Västerås senhösten 1989. Hans levnadsöde inspirerade poeten Jacques Werup att skriva romanen "Lev Längre, Dö Ung".

Siljabloo har alltid omtalats med värme av sina vänner och spelkamrater för sin innerliga och uppfinningsrika spelglädje och orkesterledaren Ingemar Wåhlin beskrev nyligen Siljabloo i en intervju i Östgöta Correspondenten:

Han var orkesterns stora vän. Vi spelade med honom många gånger. Jag minns en kväll på Frimis. Då klev det in en man i salen klädd i trenchcoat och med klarinetten under armen. Det var Gunnar som hade haft konsert med några andra och ville spela med oss. Han blev kvar hela kvällen.